

Ana Vučićević

Aleksandra Rakić

University of Kragujevac

Faculty of Philology and Arts

The Centre for Scientific Research

BUILDING (ACADEMIC) VOICES OF POWER: A CASE STUDY OF ACADEMIC BOOK REVIEWS¹

Abstract: Book reviews published in academic journals stand for a highly evaluative written academic genre. Reviewers are expected to provide an expert assessment of different elements of the book, thus offering their colleagues in academia guidance into different disciplinary content and new findings. In those terms, discourse of academic book reviews may become a resource of power within respective disciplines: the reviewed material can be acclaimed or discredited, promoted or demoted for various reasons by a single or multiple academic reviewers.

In this paper we investigated whether discourse features of structure/organisation (as defined by Swales, 1990 and Motta-Roth, 1995) and stance and engagement (Hyland, 2005b) potentially contributed to the reviewers' voice of discipline authority (and hence of power) in academic book reviews in Serbian published in *South Slavic Philologist* in the period 2000–2020. Organisation (positioning, emphasis, (re)cycling, omission) of information in reviews as well as more or less explicit conveyance of attitude and (in)directness in claims may effectively direct audience interpretation and establish the reviewer as a valid assessor and 'figure of power' within the discipline. Preliminary independent corpus-based analyses showed the reviewers used diverse organisational discourse patterns as well as predominantly features of stance in order to (c)overtly convey positive or negative evaluation of the reviewed books and, consequently, confirm their expertise in the field. In this sense, our preliminary conclusion was that, with particular features of discourse, inherent characteristics of the genre, such as evaluation in this case, can be effectively used to, more or less latently, establish (academic) position of power.

Key words: academic book reviews, evaluative genre, voice of power, rhetorical structure, features of stance.

1. Introduction

When perusing the contents of a scientific journal, an average researcher is likely to detect the section with research articles (RAs) as prominent in comparison to the

¹ The research was funded by the Ministry of Education, Science and Technological Development of the Republic of Serbia through Grant Agreement on the implementation and funding of scientific research work, No. 451-03-68/2022-14/200198.

accompanying sections with other genres such as book reviews, reports, chronicles or anything similar. Physically speaking, book reviews (BRs) are positioned in the middle — somewhere between, to put it simply, original pieces of research and academic announcements. As this seems to be a stable characteristic of journal organisation, we may ask: is this ‘non-supremacy’ of reviews indicative? While it is acknowledged that articles were and still are the “master narrative” (Montgomery, 1996 as cited in Swales, 2004, p. 207), the principal form of knowledge production and display within academia, the STATUS and to it related (discoursal) features of academic book reviews seem to be slightly understudied.

As Motta-Roth (1996) rightly notes, book reviews “raise an apparent paradox” (p. 102). Namely, reviews are not (at least not frequently) used as referencing sources in research genres while at the same time they are written with the sole purpose of evaluating precisely sources of this kind. Additionally, while it seems that reviews in many journals do not undergo the reviewing process, acclaimed publishers accept only reviews that are commissioned and that provide high level of expert assessment. More to the point, even though reviews are not the outcome of research in the same manner RAs are, they still convey (reviewer’s) knowledge: knowledge of publications, other authors, trends and disciplines. Although not involved in a typical scientific inquiry, reviewers are still knowledge-producers — they not only express their assessment, but also show both their “status as disciplinary insiders and their individual competences” (Tse & Hyland, 2009, p. 105).

Given the strong evaluative feature of the genre, the expected expertise and authority of reviewers, their role in shaping the image of a certain academic publication, in this paper we argue that, contrary to the expected status we indicated in the first paragraph, academic BRs and their discourse can be quite efficient means for assuming and exercising POWER within written academic exchange.

In accordance with our principal argument, we investigated discoursal mechanisms that may be used to trigger, more or less overtly, the interpretation of power in academic audience the reviews are supposed to be written for.

2. Methodology²

2.1. Compilation of corpus

Several criteria were applied in corpus selection. These are: a) disciplinary uniformity and credibility of the journal, b) representativeness of the sample during a certain time span, c) the language of the reviews and d) comparability of corpus in terms of the reviewed genre.

Our corpus is comprised of linguistics book reviews published in one of the most prestigious journals in Serbia, *South Slavic Philologist (SSP)* from 2000 to

² Detailed methodology, Excel corpus lists with respective data and corpus analyses are available at <https://drive.google.com/drive/folders/1DPnMKWDsksIm9o2efclbbao3BO04QBCz?usp=sharing>

2020. The book reviews in Serbian³ were selected from particular sections in the journal self-explanatorily named as *Reviews and Critique(s)*. For the purpose of uniformity only the reviews of monographs⁴ were included. Although the number of reviews varied, we agreed to include three per volume/issue.

Subsequently, the book reviews were coded. The code implied abbreviation for the journal (SSP), the year of publication (variable) and the number of the review for that particular year (variable).

2.2. Analysis of corpus

The general analytical approach we took was top-down corpus analysis (Biber, Connor, & Upton, 2007, p. 13). Using classifications/models from the relevant literature, we independently qualitatively analysed the reviews in terms of their rhetorical structure/discourse organisation and features conveying stance and engagement. The final patterns of use we present herein are the result of mutual (inter-rater) adjustments. The model for the analysis of the structure of book reviews was Motta-Roth's (1995, 1996) move-step/sub-function taxonomy, whereas Hyland's (2005a, 2005b) stance and engagement classification was taken as the yardstick in this case. The choice of these schemes is grounded in their attestedness in terms of the practicality of the categories they offer. Namely, it seems that the observed rhetorical stages are identifiable across disciplines (Junqueira, 2013; Moreno & Suárez, 2009; Suárez & Moreno, 2008), whereas stance and engagement come as a natural point of interest, given the evaluative nature of the genre and interpersonal stakes such evaluation implies (Hyland, 2004, pp. 41–42). As for features of stance and engagement, our initial intention was to use *Sketch Engine* tool to gain in precision; however, given that no quantitative analysis was to be conducted and that closer inspection of the reviews revealed the features on a level beyond individual lexemes, we examined the corpus 'manually'.

3. Corpus analysis

This section will present and interpret elements of structure and features of stance and engagement that may convey credibility, authority and, ultimately, power.

3.1. Power in structure

According to the taxonomy Motta-Roth suggested in 1995 and 1996, academic book reviews contain four principal stretches of discourse that differ in terms of function of the information they communicate.

³ As the journal accepts submissions in all South Slavic languages, we consulted an expert in Contemporary Serbian Language and Diachrony of the Serbian Language, Tamara Lutovac-Kaznovac (Assistant Professor at the Faculty of Philology and Arts, University of Kragujevac), who confirmed the selected reviews were written in Serbian. We use this opportunity to thank her for indispensable contribution in corpus selection.

⁴ We assumed reviews of collections of papers, textbooks, handbooks, discipline-specific literature such as grammar books or dictionaries would have varied discourse organisation.

Move I serves to introduce the review and the material that is under review in terms of general information about the publication, format, author, his or her research contributions and, broadly speaking, to fit the reviewed publication into the discipline (Motta-Roth, 1996, pp. 109–111). In our corpus this section of the text seems to be slightly technical, although we frequently observed some (brief) reviewer's comment in terms of the uniqueness of the topics covered in the monograph, novelty of the approach taken as well as respectability and influence of the author. While positioning the publication within respective discipline or approach and showing familiarity with the work of the author and colleagues, the reviewer confirms his or her professional credibility. The following extract situated almost at the very beginning of the review introduces reviewer's voice more directly and reveals his closer acquaintedness with one of the issues raised in the book:

[...] Пољска језичка стратификација разликује се од стратификације других словенских језика. [...] *Polskie gadanie* [...] представља у терминолошком погледу проблем за превођење на српски језик. [...]

Још нешто о превођењу овог појма на српски. Поред наведених српских преводних еквивалената *причање*, *брбљање* овај пољски термин могуће је потпуније објаснити синтагмама *спонтан*, *необавезан*, *опуштен (раз)говор* [...]. Па ипак, остаје отворено питање како превести на српски терминологијски наслов *Polskie gadanie*. Било како да се покуша превести, не може се добити терминолошки еквивалент, јер наша лингвистичка терминологија не располаже одговарајућим еквивалентом. Евентуални еквивалент имао би описни карактер. [...] (SSP2005/2, pp. 267–268)

A matter of a gap in research or of inherent conceptual difference among languages, yet the issue detected enables the reviewer to even ask questions, point to certain inadequacies of potential solutions and finally 'justify' the author of the monograph:

[...] Питање је колико би био уместан наслов *Пољско причање* или пак *Пољско брбљање*, на шта би упућивао велики *Пољско-српски речник*. А шта рећи о могућности *Пољски спонтани говор*? У сваком случају знамо о којој врсти језичке комуникације се ради, захваљујући ауторовом објашњењу. (SSP2005/2, p. 268)

Furthermore, *Move I* may be more evaluative, thus diminishing the aforementioned technicality in favour of immediate impression of reviewer's expertise, particularly when joined with *Move III* that is, as will be shown, highly evaluative *per se*:

Најновија монографија др Стане Ристић под насловом [...] представља резултат ауторкиних дугогодишњих истраживања у области описа лексике српског језика [...]. О научној актуелности тема заступљених у монографији сведочи чињеница да су у њој примењени методолошки поступци који су разрађивани последњих деценија у оквиру водећих лингвистичких школа [...]. Синтеза метода [...] обogaћена ауторкином концептуалном анализом [...] показала се као веома ефикасна [...]. На богатој грађи ексцерпираној из речника српског језика, као и

из бројних дела ауторске и народне књижевности на српском језику, анализирају се [...] који доприносе бољем разумевању елемената језичког система са аспекта њихове употребе. [...] Тиме рецензирана монографија залази и у теоријска промишљања традиције српске интерпретативне лексикографије, а уједно скицира и будуће правце којима би се ова дисциплина могла кретати у српској лингвистици. (SSP2015/3, pp. 336–337)

Move II outlines the general organisation of the book into sections and provides somewhat detailed account of the content of those sections (Motta-Roth, 1996, pp. 111–112). As for the reviews from our corpus, there is a tendency towards longer and detailed depictions of the information from the monographs. While we do not neglect this formulation in terms of its potential for influence (hence power) on prospective readers, as the very selection of the described facts and notions from the monograph may contribute to its overall relevance, it seems that opinion-based elements that sporadically appear make the reviewer more ‘visible’ in terms of his or her attitude and perhaps bring the aspect of scientific credibility of the reviewer into view. In terms of the effect, descriptive elements can stand in slight discourse opposition to the elements of assessment, as the tone of argumentation may leave greater impression on the reader in comparison to the tone of recounting. We believe this is the case in the following segment that combines *Move II* and *Move III*:

У трећем делу књиге ауторка наводи кратак преглед најважнијих погледа различитих хрватских и светских аутора о тексту, дискурсу, контексту и стиже до кореференције и синонимичности. Затим следи опширна анализа употребе синонима у тексту на примеру из хрватских текстова. Најчешће контекстуалне синониме представљају речи страног порекла, па се у књизи гоовори и о употреби позајмљеница, архаизама, дијалектизама, колоквијализама, вулгаризама, еуфемизама, жаргонизама и некротизама [...]. [...] Обрађен је однос између синонимије и хиперонимије, хипонимије, меронимије и холонимије.

Две средишње путање Бернардине Петровић кроз синонимију (теоријска анализа синонимије са циљем израде синонимског речника и употреба синонима у тексту) указују на врло модеран приступ овом проблему. Савремена теорија се све мање развија затворена сама у себе, а све се више усмерава ка неком практичном циљу. Циљ анализе синонима у овој књизи јесте израда ваљаног, модерног синонимског речника [...].

Анализа употребе синонима у тексту такође је одраз модерног приступа овом лексичком односу. Оваква истраживања су врло ретка, а врло корисна [...]. [...] Бернардина Петровић, међутим, проналази равнотежу између синонимије и синонимичности [...]. Осим тога, у њеној књизи се успоставља и права мера у вези са избором литературе. Нема много истраживача који у анализи неког језичког проблема узимају у обзир мишљења домаћих аутора, али и аутора са словенских, романских и германских језичких простора. (SSP2006/2, pp. 373–374)

After more narrative *Move II*, *Move III* inherently directs reader’s attention to (possibly) most prominent and relevant features of the book, assessed in positive or negative terms (Motta-Roth, 1996, pp. 115–117). In our corpus as well, this section is a place of focused expertise, of scientific discussion initiated by the reviewer (perhaps

with an imagined expert audience) and placement of the reviewed monograph within the context of that exchange:

Иако граматичка категорија глаголског вида иде у ред оних есенцијалних граматичких категорија о којима темељна сазнања сежу још у античку граматичарску традицију, статус аспектологије до данас је начелно у кругу лингвистичких дисциплина остао недовољно прецизиран. Да ли је то аутономна лингвистичка дисциплина или, као оделит предметни сегмент, припада некој другој лингвистичкој / граматичкој дисциплини, и којој [...]? [...] Колебање у вези с природом категорије глаголског вида, као и у вези с надлежношћу појединих дисциплина, па и синтаксе, над глаголским видом већ дуго постоји у домаћој литератури, па је раније, у неким приликама, и експлицитно изражавано. У том смислу занимљиво је присетити се ранијих размишљања Ирене Грицкат [...] [...] Или, нешто касније, Михаила Стевановића [...] [...] (SSP2006/3, pp. 379–381)

[...]

Истраживши најважније налазе о овим двама појавама везаним за глаголске лексеме које доноси релевантна литература у другој половини 20. века (до почетка 90-их), дакле сучеливши интерпретације различитих аутора, приступе различитих теоријских утемељења [...] Новаков се најпре определио за реинтерпретацију традиционалног схватања глаголског вида и за узимање у разматрање [...] [...] (SSP2006/3, p. 384)

We also observed instances of Move III opening the review in the form of a larger section that summarises the general (positive) assesment of the monograph and announces more detailed (positive) evaluation that follows later on in the text:

У литератури о српском/српскохрватском језику монографије о сложеној реченици још увек су ретке. И да није те чињенице, монографија И. Антонић [...] заузимала би посебно место. Главни разлози за то су следећи. И. Антонић обрадила је врло исцрпно тај проблем, о којем је написано много радова, међу којима ниједан не представља покушај да се проблем сагледа и у целини и у појединостима, што је И. Антонић учинила. Истраживање је засновано како на критичком проучавању литературе [...] усмереном ка синтези најбољег што се из тог дела лингвистичке традиције могло искористити, тако и на широј славистичкој и не само славистичкој литератури [...]. Даље, резултате до којих је дошла и које у књизи износи И. Антонић потврђује великим бројем примера из неколико функционално-стилских извора. [...] (SSP2002/2, p. 110)

After the evaluative opening, Moves I and II are combined with another Move III that focuses on specific aspects rather than on the whole book:

Временска реченица представља незнатно скраћену верзију докторске дисертације [...]. Судећи по ономе што се у књизи износи, добро је што скраћења текста дисертације нису била већа, јер, упркос обиму књиге, у њој нема ничег што би могло бити изостављено, а да књига тиме не изгуби. Једино скраћивање које се не чини оправданим односи се на наслов, јер наслов докторске дисертације И. Антонић несумњиво прецизније означава предмет истраживања од наслова објављене књиге [...]. (SSP2002/2, pp. 111–12)

[...]

С друге стране, не мање заслужује и одобравање опредељеност И. Антонић да најбоље што је из традиционалне терминологије о временским клаузама могла преузети критички дограђује и осавременава, како због несумњивог значаја неговања проверене лингвистичке традиције тако и стога што би одлучнији искорак у теоријску лингвистику тражио и више простора од онога којим је она у својој књизи располагала. (SSP2002/2, p. 113)

Иако у књизи није експлицитно предложена нека нова или ревидирана теорија, или проширена нека од постојећих теорија времена као метафоре простора, И. Антонић је и избором многих термина за које се определила и тумачењем њиховог садржаја умногоме подупрла и развила локалистичке интерпретације временских израза, одн. временских клауза. [...] (SSP2002/2, p. 113)

In this manner Move III plays a role in general to specific perspectivisation — the reader is assured from the very beginning that the publication under review is worth reading and that the details that corroborate this initial assessment are to ensue somewhere in the review.

Similarly assessment-oriented but in a more succinct form is *Move IV*. After detailed Move III, Move IV serves as an effective closure, a summary of the previously stated (Motta-Roth, 1996, pp. 121–122).

In our corpus we observed that Move IV is particularly effective when the final commentary, though generally positive, offers some qualifications as well. Potentially negative claims are mentioned in brief and immediately mitigated by the final positive recommendation as in the following example:

Очевидно, кад су у питању предлошке конструкције не само енглеског и не само српског, него и сваког другог језика, биће потребно, бар у неким појединостима, подвргавати суптилнијим семантичким „обрадама“ разматране датости, будући да, из најразличитијих разлога, увек може доћи, и увек долази, ту и тамо, до некаквих „специфичних случајева“. Али — пишући ову књигу Душка Кликовац није „специфичне случајеве“ бирала за предмет свога излагања, него нешто неупоредиво важније [...]. А да се она у свом подухвату показала успешном, ја то, са задовољством, наглашавам. (SSP2001/1, p. 82)

Thus the author may overtly but subtly point to merits and demerits of the reviewed material, demonstrating unbiasedness and solidarity at the same time.

3.2. Power in stance and engagement

3.2.1. Features of stance

Hedges. Hedges are predominantly used with the aim of presenting certain information “as an opinion rather than accredited fact” (Hyland, 2005b, p. 178). In our corpus, reviewers use hedges in order to mitigate a suggestion for improvement or potentially negative criticism. The observed hedges are: verbal conveying modal (*моћи, требати (бити потребан), вредети*) and semicopulative meaning (*чинити се, изгледати*); nominal conveying the meaning of probability (*могућност*); pronominal expressing indefiniteness (*нешто, неки*); adjectival expressing

probability (*евентуалан, могућ*) and indefiniteness (*својеврстан*) and adverbial conveying probability (*вероватно, можда, потенцијално*), approximation (*готово, скоро*), indefinite degree (*релативно*), as well as exception and limitation (*барем, бар, макар*):

[...] *вероватно* би било умесније ићи од простијег ка сложенијем [...] (SSP2002/2, p. 114); У сваком од ових трију поступака с текстом у понеком детаљу *можда* би се могло поступити друкчије [...] (SSP2003/2, p. 179); *Евентуална* замерка *могла би се упутити* опсежним уводним напоменама [...] (SSP2006/2, p. 370); Опет, *чини се да је* избор приказиваних теорија о времену *могао бити репрезентативнији* [...] (SSP2015/1, p. 109).

Boosters. Contrary to hedges, boosters convey authorial certainty and confidence with regard to the proposition expressed (Hyland, 2005b, p. 179). Boosters in our corpus enable reviewers to express their agreement with the content or interpretations offered in the monograph or to emphasise the importance of those findings for prospective readers. The identified examples include adverbs (*свакако, несумњиво* (as well as synonymous *нема сумње*), *евидентно, поуздано, (сасвим) сигурно, доиста, уистину, очигледно, очито, очевидно, фактички*) and adjectives (*несумњив, сигуран*). Additionally, we recorded adverbs intensifying adjectives and other adverbs (*врло, веома, тако, толико, далеко, изузетно, још, посебно, нарочито, знатно, значајно, баи, умногоме, јако*), as well as the phrase *и те како*, used by the reviewers to underline their positive assessment of the content of the monograph:

Избор представника когнитивне лингвистике на које се при том позива је *доиста* компетентно обављен [...] (SSP2001/1, p. 79); [...] *нема сумње* да ћемо у најављеној књизи имати прилику да пратимо *веома* интересантно и сврсисходно, и језичкој и ванјезичкој стварности примјерено, утемељење једног новог погледа у лингвистици. (SSP2011/3, p. 316); И детаљна обрада појединих питања у поглављима [...] и целина ове књиге – *сигурно* могу носити атрибуте корисних прилога науци [...] (SSP2013/2, p. 458); [...] и ова *веома* интересантна тема се приказује у једном *изузетно* кондензованом облику. (SSP2020/2, p. 189).

Attitude markers. Markers of attitude convey writer's affective attitude in relation to the propositional content (Hyland, 2005b, p. 180). Our analysis revealed that most of the markers of attitude in our corpus convey positive and, to a significantly lesser extent, negative reviewer's attitude towards the propositional content. Our findings suggest that:

- adverbs carry the meaning of positive evaluation of the actions taken by the author of the monograph (*обавештено, компетентно, умесно, добро, критички, исцрпно, брижљиво, подробно, довољно, јасно, успешно, језгровито, савесно, строго, стручно, детаљно, модерно, ново, свеобухватно, пажљиво, разумљиво, прегледно, зналачки, студиозно, прецизно, убедљиво...*);
- adjectives convey positive assessment of the content/segment of the

- monograph (*богат, значајан, користан, незаобилазан, нов, поуздан, убедљив, вредан, занимљив, разнолик, пребогат, раскошан, луксузан, информативан, драгоцен, леп, јединствен, редак, изузетан, релевантан, примамљив, кохерентан, „ударни”, важан, узоран...*);
- similarly, comparatives and superlatives of both adjectives and adverbs convey positive evaluations of the aforementioned aspects (*лепши, истинитији, битнији, свеобухватнији, вишеаспектнији, усложњенији, потребнији, најбогатији, најактуелнији, најинтересантнији; боље, детаљније*);
 - metaphors referring to the monograph indicate strong positive evaluation (*ризница података, ризница проучавања, (значајан) допринос, (значајан) догађај*);
 - expressions *с правом, са разлогом* and *добро је* show reviewer's agreement with the content of the monograph and
 - expressions *штета (је)* and *нажалост* introduce negative evaluation.

Furthermore, reviewers indicate their stand in terms of wider reception of the monograph among audience by means of the verbs of attitude (*сматрати, мислити, веровати, очекивати, надати се, желети*). In some reviews, conditional is used to signal reviewer's attitude (*било би идеално, не би смело, (би) било од велике користи*):

[...] *штета* што је са богатог списка коришћене литературе приложеног на крају књиге, на којем, иначе, радови Јохна Р. Тајлора фигурирају, омашком изостављен податак [...] (SSP2001/1, р. 79); Литература је *добро* одабрана и *веома добро* и *критички* коришћена у раду. (SSP2001/3, р. 119); *Било би идеално* када би троструком табелом био обухваћен сваки топоним. (SSP2004/2, р. 249); *Сматрамо* да би можда било занимљиво укључити и жаргонизме из српске новокомпоноване музике [...] (SSP2012/1, р. 183).

Self-mention. In our corpus, the reviewers refer to themselves mostly by means of first person singular and plural personal pronouns (*ја, ми*), personal pronoun for all persons (*себе*), first person singular and plural possessive pronouns (*мој, наши*) and possessive pronoun for all persons (*свој*).⁵ The accompanying first person singular and plural verbs (*ћу поменути, осврнућу се, наглашавам, допустићу; навеићемо, представљамо, смо изложили...*) make the presence of the reviewer more explicit. Third person is rarely used for this purpose; this was the case perhaps only when reviewers provided their initials in order to underline some specific section of the text (*С. Т., И. А., С. Ст.*). We also recorded an instance of the phrase *писац овога приказа* the reviewer used to refer to himself in third person perspective:

Писац овога приказа ипак сматра умесним да изрази следеће недоумице [...] (SSP2001/2, р. 108); *Задовољство нам је да кажемо* неколико речи о овој вредној

⁵ First person plural forms included in this category differ from first person plural forms included in *Reader pronouns*, i.e. *Reader-mention*. In the former case, plural forms point to a reviewer, whereas in the latter they imply joint presence of a reviewer and reader. Hyland refers to the forms in question as exclusive (Hyland, 2005a, р. 53) and inclusive (we) (Hyland, 2005b, pp. 182–183).

тек објављеној књизи; (SSP2001/3, p. 110); А моја завршна опаска о књизи гласи: [...] (SSP2005/1, p. 215); [...] *ja ћу се*, у овом приказу, првенствено *позабавити* овом књигом из угла србистике. (SSP2006/3, p. 376); [...] *[истакла И. А.]*. (SSP2006/3, p. 381).

3.2.2. Features of engagement

*Reader pronouns/-mention.*⁶ In the reviews we analysed, readers are referred to by means of first person plural personal pronoun (*ми*), first person plural possessive pronoun (*наш*) and first person plural verb whose semantics shows reference to the reader (*информисани смо, смо видели, сазнајемо, видећемо, ћемо читати...*). Furthermore, nouns and noun phrases are also used for this type of referencing, predominantly in the final sections of book reviews. The authors name readers in general (*корисник, читалац*) or some specific categories of readers (*научна и стручна јавност, студенти, слависти, проучаваоци, историчари језика, професори, македонисти, полонисти, филолози*) in order to recommend the book appropriately (having particular audience in mind). Moreover, nominal referencing can also underline the importance of the reviewed monograph for the readers or their fields:

Ова књига *стручној јавности* подноси на увид у нашој средини прво опсежније истраживање језичких факата [...] (SSP2001/1, p. 79); Постављајући ову тему у оквиру фази лингвистике, аутор *нам* отвара пут и у неке нове увиде у тај однос [...] (SSP2011/3, p. 315); [...] прва је асоцијација *нама, њеним читаоцима* – навиклим да језичке категорије *дефинишемо* [...] (SSP2016/3, p. 194); [...] биће драгоцено штиво не само *македонистима и полонистима* – намењена је *славистима широког спектра*. (SSP2017/2, p. 418).

Personal asides. Personal asides lead the reader into the dialogue as the writer interrupts his or her argumentation in order to provide a reflection on what has been previously stated (Hyland, 2005b, pp. 183–184). In our corpus this category seems to be intertwined with *Attitude markers* and *Directives*. Namely, Personal asides are frequently found within brackets, briefly interrupt the course of the text and mostly function as some additional information, explanation, commentary, even attitude marker or directive instructing the reader to involve him-/herself in textual acts. Occasionally, asides may contain exclamation mark, thus showing reviewer's emotional state (surprise, excitement, even respect) that permeates objective argumentation:

[...] тај би био и те како добродошао оним студентима опште лингвистике који би пожелели (*а тако би добро било да пожеле!*) темељитије упознавање с овом књигом. (SSP2001/1, p. 80); [...] у својој књизи Hershkovits 1986 (*коју Душка Кликовац, по свој прилици, није имала у рукама, судећи по томе што је није ставила на списак коришћене стручне литературе*), опомиње [...] (SSP2001/1,

⁶ Given that some of our examples are beyond the category of *Reader pronouns*, analogously to Hyland's *Self-mentions* (2005b, p. 181) and for the descriptive purposes of this paper only, we introduced the term *Reader-mention*.

p. 81); [...] срећу се различити термини [*ниједан се није у потпуности усталио*]: [...] (SSP2006/3, p. 383); [...] индекс с импозантним бројем рукописа поменутих у књизи: *по нашем бројању преко 860!* (SSP2018/1, p. 156); Овај приказ представља не само рецензију већ и одавање почасти великом лингвисти и човеку Јелени Падучевој. *Имала сам част да је упознам током једног научног скупа у Новом Саду, а касније смо се виђале у Москви. [...] Нисмо ни наслутиле тада да ће то бити њена последња књига [...]. [...] Помен и слава обојима!* (SSP2020/2, p. 186); Време се више пута тематизира унутар појединих поглавља (*уп. з.*). (SSP2020/2, p. 191).

Appeals to shared knowledge. This category includes markers that suggest reader's familiarity with the state of affairs indicated in the discourse (Hyland, 2005b, p. 184). In our corpus we recorded adverb (*опште, добро*) *познато*, impersonal verb *зна се* and the noun *чињеница*. We generally came across two types of appeals: to the facts known to a wider community and the facts known only to a certain (expert) category of readers:

Познато је да сваки језик има речи за које не постоје семантички еквивалентне речи у другим језицима. (SSP2001/2, p. 102); [...] монографије о сложеној реченици још увек су ретке. И да није те *чињенице* [...] (SSP2002/2, p. 110); *Опште је познато* да је резултат овог настојања митрополита Мојсеја Петровића било оснивање „славенске школе“ у Сремским Карловцима (1726) [...] (SSP2009/1, p. 437).

Directives. Directives may instruct the reader to perform a certain action or to adopt author's perspective (Hyland, 2005b, p. 184). In the analysed book reviews we observed second person singular imperative textual directives (*в., уп.*) that instruct the reader to perform some action related to the content of the monograph. Furthermore, when using first person plural imperative (*закључимо, кренимо, назовимо, додајмо*) and construction *да + present tense* (*да сведемо, да закључимо, да наведемо*), the reviewer invites the reader to jointly participate in the signified action. Finally, by means of imperative constructions with verbs (*моћи, требати, морати, (не) смети, ваљати*), the reader is invited to actually read the monograph (this happens to be the case mostly in the closure of the reviews).

Закључимо. (SSP2001/3, p. 121); Пажња стручне јавности никако *не би смела да заобиђе* ову садржајима толико богату књигу. (SSP2004/1, p. 220); *Да сведемо.* (SSP2005/3, p. 279); [...] (*в. Предговор*, стр. XIII). (SSP2007/3, p. 272); *Додајмо* томе да је ову монографију осмишљавала и учествујући у раду Комисије за творбу речи [...] (SSP2018/2, p. 219).

Questions. The aim of questions is to encourage readers to investigate the issue raised in the form of a dialogue with the author (Hyland, 2005b, p. 185). Given that book reviews do not belong to research genres, we presumed that there could be no questions of this sort in the corpus. However, we observed two instances: the first one (SSP2001/2) is a rhetorical question, whereas the second (SSP2003/3), somewhat expressive, represents the reviewer's attitude towards the expertise of the author of the reviewed monograph and an invitation to an imagined prospective reader to agree with it.

[...] *Да ли разликовање основних, недефинисаних појмова од речи са којима су они изражени не значи увођење новог вештачког језика?* (SSP2001/2, p. 108); А читалац се пита: *где би нам био крај да су и други позвани на том пољу чинили колико је чинио (и чини) Недељко Богдановић?* (SSP2003/3, p. 186).

4. Defining power: redefining genre

In this paper we have explored the status and function of power in academic book reviews. Considered from the point of view of the usual requirements in terms of the format of scientific output, book reviews seem to be stranded as research articles maintain prominence in many respects. While probing into this yet unchallenged supremacy was beyond the scope of our interest, in this paper we have attempted to provide some discourse-analytic grounds for different treatment of the genre of book reviews in future research.

When it comes to discourse organisation, the usual four-move pattern corroborated in literature was observed. However, non-linear (we could argue non-hierarchical) positioning of moves brought to light the manners in which the reviewers might claim their place in the academic sun and influence the image of the publication within disciplinary circles. We would underline herein that, while all moves are relevant, the most evaluative one, Move III, significantly influences reading depending on the textual positions it may occupy. Combining Move III with Move I/Move II or inserting it in their respective places in the review may de-emphasise technical or purely informative details and emphasise evaluation that promotes reviewer's expertise and an image of an academic that can be trusted, at least when it comes to assessments of the novel disciplinary content.

As for stance and engagement features, an average reviewer uses much of the abundance of linguistic resources to create desired effects. Depending on the context, reviewers make their claims and assessments to some degree categorical, unbiased, professional or, sporadically, personal. They draw reader's attention to what he or she already knows or might want to know in the future, more or less directly addressing them and their professional, academic needs. At the same time reviewers open scientific dialogues with fellow academics, both the authors whose work is under scrutiny and prospective readers who may scrutinise as well, ultimately making perhaps qualified recommendation in light of everything stated.

As can be seen, the discourse we investigated reveals both powerful and functions of power of the genre; in those terms, we hope academic book reviews will be further examined from different angles and perspectives: across disciplines, languages, in relation to other genres, other functions and levels of linguistic analysis.

Sources

Srpska akademija nauka i umetnosti i Institut za srpski jezik SANU. (2000–2020). *Južnoslovenski filolog* [South Slavic Philologist]. Retrieved from <http://www.isj.sanu.ac.rs/izdanja/casopisi/juznoslovenski-filolog/>

References

- Biber, D., Connor, U., & Upton, T. A. (2007). Discourse analysis and corpus linguistics. In D. Biber, U. Connor & T. A. Upton (Eds.), *Discourse on the move: Using corpus analysis to describe discourse structure* (pp. 1–20). Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins Publishing Company.
- Hyland, K. (2004). *Disciplinary discourses: Social interactions in academic writing*. Ann Arbor: The University of Michigan Press.
- Hyland, K. (2005a). *Metadiscourse: Exploring interaction in writing*. London: Continuum.
- Hyland, K. (2005b). Stance and engagement: A model of interaction in academic discourse. *Discourse Studies*, 7(2), 173–192. <https://doi.org/10.1177/1461445605050365>
- Junqueira, L. (2013). A genre-based investigation of applied linguistics book reviews in English and Brazilian Portuguese. *Journal of English for Academic Purposes*, 12(3), 203–213. <https://doi.org/10.1016/j.jeap.2013.05.001>
- Moreno, A. I., & Suárez, L. (2009). Academic book reviews in English and Spanish: Critical comments and rhetorical structure. In K. Hyland & G. Diani (Eds.), *Academic evaluation: Review genres in university settings* (pp. 161–178). Basingstoke: Palgrave Macmillan.
- Motta-Roth, D. (1995). Book reviews and disciplinary discourses: Defining a genre. Retrieved from <https://files.eric.ed.gov/fulltext/ED404858.pdf>
- Motta-Roth, D. (1996). Same genre, different discipline: A genre-based study of book reviews in academe. *The ESPecialist*, 17(2), 99–131.
- Suárez, L., & Moreno, A. I. (2008). The rhetorical structure of academic book reviews of literature: An English-Spanish cross-linguistic approach. In U. Connor, E. Nagelhout & W. V. Rozycki (Eds.), *Contrastive rhetoric: Reaching to intercultural rhetoric* (pp. 147–168). Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins Publishing Company.
- Swales, J. M. (2004). *Research genres: Explorations and applications*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Tse, P., & Hyland, K. (2009). Discipline and gender: Constructing rhetorical identity in book reviews. In K. Hyland & G. Diani (Eds.), *Academic evaluation: Review genres in university settings* (pp. 105–121). Basingstoke: Palgrave Macmillan.

Ана Вучићевић
Александра Ракић

ФОРМИРАЊЕ (АКАДЕМСКИХ) ГЛАСОВА МОЋИ: СТУДИЈА СЛУЧАЈА АКАДЕМСКИХ ПРИКАЗА КЊИГА

Прикази књига објављени у академским часописима представљају високо евалуативан писани академски жанр. Од аутора приказа очекује се да пружи стручну процену различитих елемената књиге и да на тај начин колеге у академским круговима упуте у разнолике дисциплинарне садржаје и нова сазнања. У том смислу, дискурс академских приказа књига може постати извор моћи у оквиру засебних научних дисциплина: приказани садржај може бити похваљен или дискредитован, промовисан или деградиран из различитих разлога од стране једног или више аутора приказа.

У овом раду истраживале смо да ли дискурсне одлике организације (како их дефинишу Swales, 1990 и Motta-Roth, 1995) и става и укључивања (према Nyland, 2005b) у академским приказима књига објављеним на српском језику у *Јужнословенском филологу* у периоду 2000–2020. године, потенцијално доприносе формирању гласа аутора као дисциплинарног ауторитета и, према томе, као носиоца моћи. Организација (позиционирање, истицање, (ре)циклирање, изостављање) информација у приказима, као и мање или више експлицитно изношење става и (ин)директност у тврдњама, могу ефикасно усмерити интерпретацију читалаца и успоставити статус аутора приказа као валидног оцењивача и „фигуру моћи” у одређеној дисциплини. Прелиминарна независна анализа корпуса показала је да су аутори приказа користили разноврсне образце организације дискурса, и, претежно, карактеристике става како би (при)/(от)кривено пренели позитивну или негативну оцену приказаних књига и, сходно томе, потврдили своју стручност у области. У том смислу, наш прелиминарни закључак био је да се, уз одређене карактеристике дискурса, инхерентна својства жанра, попут евалуације у овом случају, могу ефикасно искористити за, мање-више прикривено, успостављање (академске) позиције моћи.

ana.vucicevic@filum.kg.ac.rs
aleksandra.rakic@filum.kg.ac.rs